

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 20.4.2009
KOM(2009) 170 endelig

**RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET, EUROPA-PARLAMENTET OG
DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG**

om anvendelsen af Rådets direktiv 2004/80/EF om erstatning til ofre for forbrydelser

[SEC(2009) 495]

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET, EUROPA-PARLAMENTET OG DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG

om anvendelsen af Rådets direktiv 2004/80/EF om erstatning til ofre for forbrydelser

1. INDLEDNING

Ofre for forbrydelser i Den Europæiske Union har ret til en rimelig og passende erstatning for de skader, de har lidt, uanset hvor i Det Europæiske Fællesskab forbrydelsen er begået. Ved Rådets direktiv 2004/80/EF om erstatning til ofre for forbrydelser¹, i det følgende benævnt "direktivet", etableres en samarbejdsordning, som skal gøre det lettere for ofre for forbrydelser i grænseoverskridende situationer at få erstatning. Ordningen bygger på de enkelte medlemsstaters ordninger for erstatning til ofre for forsætlige voldsforbrydelser begået på deres eget område.

Ifølge direktivets artikel 19 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af direktivet senest den 1. januar 2009. Denne forpligtelse opfyldes med nærværende rapport. Den dækker perioden fra den 1. januar 2006² til den 31. december 2008³.

Forud for udarbejdelsen af rapporten har Kommissionen anmodet om en undersøgelse af direktivets anvendelse, som en ekstern konsulent har foretaget⁴. Hovedformålet med undersøgelsen var at gøre status over gennemførelsen af direktivet i alle medlemsstater. Konsulenten foretog derfor en undersøgelse af:

- direktivets anvendelse: ved at vurdere erstatningsordningerne på operationelt plan
- hvor effektivt direktivet er: ved at se på faktiske forhold, forskrifter og eventuelle procedurer, som har givet vanskeligheder
- indholdet af den nationale lovgivning: ved at sammenligne medlemsstaternes erstatningsordninger og vurdere, om deres erstatningsordninger er i overensstemmelse med direktivets bestemmelser.

De centrale kontaktpunkter, der er udpeget af medlemsstaterne i overensstemmelse med direktivets artikel 16, drøftede endvidere direktivets anvendelse på et møde, som fandt sted den 23. oktober 2008 som led i det europæiske retlige netværk på det civil- og handelsretlige område.

¹ EUT L 261 af 6.8.2004, s.15. Det skal bemærkes, at retsgrundlaget for direktivet er EF-traktatens artikel 308. Direktivet gælder derfor i alle medlemsstater, herunder Danmark, som ikke er omfattet af de fællesskabsforanstaltninger vedrørende civilretligt samarbejde, der vedtages i henhold til afsnit IV i EF-traktaten.

² I henhold til direktivets artikel 18, stk. 1, skulle medlemsstaterne gennemføre direktivet senest den 1. januar 2006.

³ Bilagene til rapporten findes i arbejdsdokument nr. ... fra Kommissionens tjenestegrene.

⁴ Matrix Insight: Anvendelsen af direktiv 2004/80/EF om erstatning til ofre for forbrydelser EMPIRISK RAPPORT, 12.12.2008, og undersøgelse af anvendelsen af direktiv 2004/80/EF om erstatning til ofre for forbrydelser SAMMENFATTENDE RAPPORT, 12.12.2008, i det følgende benævnt "undersøgelsen". Undersøgelsen er offentliggjort på: http://ec.europa.eu/justice_home/doc_centre/civil/studies/doc_civil_studies_en.htm.

Direktivet og alle de oplysninger, som medlemsstaterne har givet i henhold til direktivet, findes i det europæiske civilretlige atlas, i det følgende benævnt "Atlas"⁵.

2. DE VIGTIGSTE DELE I DIREKTIVET

Ifølge artikel 1 i direktivet skal medlemsstaterne sikre, at ofret for en "forsætlig voldsforbrydelse", som er begået på en anden medlemsstats område end den, hvor ansøgeren om erstatning har sit sædvanlige opholdssted, har ret til at indgive sin ansøgning i denne medlemsstat. Den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor ansøgeren i øjeblikket opholder sig, i det følgende benævnt "den bistandsydende myndighed", bistår ansøgeren; dens forpligtelser over for ofret er beskrevet i direktivets artikel 5 – 11. Den bistandsydende myndighed foretager ingen vurdering af ansøgningen. Vurderingen foretages af myndigheden i den medlemsstat, efter hvis erstatningsordning skadelidte ansøger, i det følgende benævnt "den besluttende myndighed".

Medlemsstaterne opretter bistandsydende og besluttende myndigheder og udpeger centrale kontaktpunkter (artikel 3, stk. 1 og 2, og artikel 16).

Den bistandsydende myndighed er ansvarlig for:

- at oplyse potentielle ansøgere om erstatningsordningen (artikel 4)
- at vejlede ansøgeren i, hvordan ansøgningen om erstatning skal udfærdiges (artikel 5)
- at fremsende ansøgningen til den besluttende myndighed (artikel 6)
- at vejlede ansøgeren, såfremt der er behov for supplerende dokumenter (artikel 8)
- at tilrettelægge en høring på anmodning af den besluttende myndighed (artikel 9).

Den besluttende myndighed er ansvarlig for:

- at kvittere for modtagelsen af ansøgningen, at meddele navnet på den kontaktperson, der er ansvarlig for at behandle sagen, og at give en foreløbig angivelse af, hvornår der vil blive truffet en afgørelse (artikel 7)
- at underrette både den bistandsydende myndighed og ansøgeren om afgørelsen (artikel 10).

Ifølge artikel 12, stk. 1, bygger adgangen til erstatning i grænseoverskridende situationer på de enkelte medlemsstaters nationale erstatningsordninger. Ved angivelsen af de bærende elementer i disse ordninger hedder det i artikel 12, stk. 2, at alle medlemsstater "sikrer, at der i kraft af deres nationale regler forefindes en ordning for erstatning til ofre for forsætlige voldsforbrydelser begået på deres eget område, som garanterer en rimelig og passende erstatning til ofre."

Medlemsstaterne sikrer, at potentielle ansøgere har adgang til væsentlige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning (artikel 4). Erstatningen udbetales af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område forbrydelsen er begået (artikel 2). De administrative formaliteter begrænses til et minimum (artikel 3, stk. 3), og der anvendes standardformularer til fremsendelse af ansøgninger og afgørelser (artikel 14).

⁵ http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/cv_information_da.htm.

3. DIREKTIVETS ANVENDELSE

Det følgende afsnit giver et overblik over de forskellige aspekter af direktivets anvendelse, navnlig anmeldelsen af gennemførelsesforanstaltninger, efterlevelse af direktivet, direktivets anvendelse og virkning samt de nationale erstatningsordninger omhandlet i artikel 12. Derudover angives de gennemførelsesforanstaltninger, der er påkrævet ifølge kapitel III i direktivet.

3.1. Anmeldelse af gennemførelsesforanstaltninger

Ifølge artikel 18, stk. 1, skulle medlemsstaterne sætte de love og administrative bestemmelser i kraft, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, senest den 1. januar 2006⁶⁷.

Følgende 15 medlemsstater vedtog de nationale gennemførelsesforanstaltninger inden for fristen: Bulgarien, Danmark, Det Forenede Kongerige, Estland, Finland, Frankrig, Irland, Luxembourg, Nederlandene, Polen, Slovenien, Spanien, Sverige, Tyskland og Østrig. Anmeldelserne fra yderligere 7 medlemsstater (Belgien, Cypern, Litauen, Portugal, Slovakiet, Tjekkiet og Ungarn) blev modtaget i starten af 2006.

Kommissionen indledte overtrædelsesproceduren i henhold til artikel 226 i EF-traktaten mod Grækenland, Italien, Letland, Malta og Rumænien på grund af manglende anmeldelse i 2006-2007. Italien, Letland, Malta og Rumænien har siden anmeldt gennemførelsesforanstaltninger i overensstemmelse med deres forpligtelse.

Grækenland har endnu ikke meddelt de nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktivet. Landet fik en dom af EF-Domstolen i juli 2007⁸. Kommissionen indledte proceduren i henhold til EF-traktatens artikel 228 mod Grækenland i 2008; sagen er endnu ikke afgjort.

Medlemsstaternes gennemførelsesforanstaltninger fremgår af bilag 1.

3.2. Overensstemmelse med direktivet

Vurderingen af, hvorvidt gennemførelsesforanstaltningerne er i overensstemmelse med kravene i direktivet, er ikke fuldstændig grundet de sene anmeldelser. På grundlag af de foreliggende oplysninger er situationen som følger:

Artikel 1-3: Alle medlemsstater undtagen Grækenland og Italien har etableret ordninger, som gør det muligt for skadelidte at indgive en ansøgning (artikel 1), og de har gennemført artikel 2-3 (etablering af ansvarlige myndigheder og administrative procedurer). De ansvarlige myndigheder er offentliggjort i Atlas⁹.

Artikel 4: 20 medlemsstater har givet oplysninger om foranstaltninger og metoder til at informere potentielle ansøgere. De fleste medlemsstater har givet oplysninger om deres erstatningsordninger via internettet, enten på nationale websteder eller i Atlasset. De har også udarbejdet brochurer. Informationsforanstaltningerne fremgår af bilag 2¹⁰.

⁶ Fristen var den 31. december 2006 for Bulgarien og Rumænien.

⁷ Se arbejdsdokument nr. ... fra Kommissionens tjenestegrene.

⁸ Sag C-2007/026, Kommissionen mod Grækenland, dom af 18. juli 2007.

⁹ De findes også i kapitel 9.2 i undersøgelsen af anvendelsen af direktiv 2004/80/EF om erstatning til ofre for forbrydelser – SAMMENFATTENDE RAPPORT, af 12. december 2008.

¹⁰ Se arbejdsdokument nr. ... fra Kommissionens tjenestegrene.

Artikel 5-10: 12 medlemsstater har oplyst, hvordan de procedurer, der er påkrævet ifølge direktivets artikel 5-10, fungerer: Cypern, Danmark, Det Forenede Kongerige, Finland, Irland, Letland, Luxembourg Portugal, Spanien, Sverige, Tjekkiet og Ungarn.

Artikel 11: 17 medlemsstater accepterer ansøgninger på andet end landets officielle sprog. Engelsk er det fremmedsprog, der oftest accepteres. Frankrig, Luxembourg, Slovakiet, Slovenien og Spanien accepterer kun anvendelse af landets officielle sprog. Medlemsstaternes oplysninger om sprog findes i bilag 3¹¹.

3.3. Den praktiske anvendelse og virkning af direktivet

Der findes kun begrænsede oplysninger om direktivets anvendelse i de forskellige medlemsstater¹². Antallet af ansøgninger på tværs af grænser med hjælp fra den bistandsydende myndighed og antallet af afgørelser truffet af den besluttende myndighed findes i tabellen nedenfor. Hovedkonklusionen er, at der til dags dato har været meget få sager.

Medlemsstat	Antal ansøgninger på tværs af grænser (hvor medlemsstaten optræder som bistandsydende/besluttende myndighed) ¹³
Belgien	1 sag / 22 sager
Bulgarien	(endnu ingen data)
Tjekkiet	0 sager / 3 sager
Danmark	2 sager / 2 sager
Tyskland	(endnu ingen data)
Estland	3 sager / 4 sager
Grækenland	(ikke gennemført)
Spanien	(ingen data for bistandsydende myndighed) / 48 sager
Frankrig	(ingen data for bistandsydende myndighed) / 28 sager
Irland	1 sag / 31 sager
Italien	(ingen myndigheder)
Cypern	(ingen data for bistandsydende myndighed) / 2 sager
Letland	2 sager / 1 sag
Litauen	3 sager / 0 sager
Luxembourg	0 sager / 1 sag
Grækenland	0 sager / 0 sager
Malta	0 sager / (ingen data for besluttende myndighed)
Nederlandene	39 sager / 3 sager
Belgien	(ingen data for bistandsydende myndighed) / 3 sager
Polen	5 sager / 5 sager
Portugal	(ingen data for bistandsydende myndighed) / 3 sager
Rumænien	1 sag / 0 sager
Slovenien	0 sager / 1 sag

¹¹ Se arbejdsdokument nr. ... fra Kommissionens tjenestegrene.

¹² I den undersøgelse, som konsulenten foretog, valgte størstedelen af respondenterne at undlade at besvare spørgsmål om ansøgninger, anmodninger om oplysninger, afgørelser, høringer osv. Derfor er oplysningerne om disse spørgsmål for hele EU's område ikke særlig fyldestgørende.

¹³ Perioderne, som er omfattet af de til rådighed værende oplysninger, varierer. Antallet bygger på undersøgelsen og på de oplysninger, der blev givet på mødet mellem de centrale kontaktpunkter den 23. oktober 2008.

Slovakiet	0 sager / 0 sager
Finland	6 sager / 1 sag
Sverige	7 sager / 14 sager
Det Forenede Kongerige	ca. 100 sager / (ingen data for besluttende myndighed)

Ifølge undersøgelsen er årsagen til, at de relevante data ikke er til rådighed, at nogle medlemsstater først for nylig har gennemført direktivet. Andre har haft vanskeligheder med gennemførelsen, herunder i form af sprog, manglende viden om andre medlemsstaters retssystemer og –procedurer samt forskellige holdninger til hurtighed og effektivitet. Disse respondenter har også bemærket, at der har været få sager at berette om.

Udover det statistiske resultat kan der drages følgende hovedkonklusioner af undersøgelsen:

3.3.1. *Direktivets virkning*

De besluttende og bistandsydende myndigheder mente generelt set, at den nuværende ordning, de centrale kontaktpunkter, brugen af standardformularer, sprog og kommunikationsteknologi fungerer godt. Den forholdsvise lave svarprocent rejste imidlertid tvivl ved, i hvor høj grad respondenterne rent faktisk gjorde brug af ordningen.

De besluttende og bistandsydende myndigheder fandt oftest, at de ledende kontakttled var effektive. Kun få respondenter var kritiske over for deres officielle modstykke. De centrale kontaktpunkter fik også positive vurderinger.

Ansøgerne var dog langt mindre positive end myndighederne. De fandt ansøgningsprocessen kompliceret og tidskrævende. Blandt de største problemer var sprogbarrierer, mangel på oplysninger og juridisk vejledning. Det ser derfor ud til, at sprogbarrierer – og kommunikation generelt – på trods af kravene i direktivets artikel 11 stadig er et større problem i ansøgningsprocessen.

3.3.2. *Arbejdsbyrde og beslutninger*

Det anslåede antal ansøgninger, som er indgivet på EU-plan i henhold til direktivet i rapporteringsperioden, er meget lavt, jf. tabellen ovenfor. Der er dog tegn på, at antallet af ansøgninger, høringer og anmodninger om oplysninger steg betydeligt mellem 2006 og 2008. På trods af et stigende antal ansøgninger er det positive resultat målt i procent stort set det samme (ca. 10 %). Ifølge undersøgelsen har der været en væsentlig stigning i de absolutte tal både med hensyn til de beløb, der er ansøgt om, og de beløb, der er udbetalt. Der er stor forskel på, hvor meget de udbetalte beløb udgør som procentsats af det beløb, der er ansøgt om, afhængigt af årstal og sted.

3.3.3. *Organisation og kommunikation*

Undersøgelsen tyder på, at evnen til at behandle og fremsende ansøgninger og beslutninger varierer meget i EU. Det tager i gennemsnit ca. fire uger at fremsende en ansøgning og ca. to uger for den besluttende myndighed at modtage ansøgningen. Anmodninger om supplerende oplysninger kan tage op til fire måneder.

Brugen af kommunikationsteknologi ser ud til at have øget antallet af høringer, dog ikke i større grad. Ca. 10 % blev hørt i 2006 og 19 % i 2007. Der var få tilfælde, hvor

telefon- eller videokonferencer gav problemer. En betydeligt mindretal af besluttende myndigheder (1/4) var også rede til at anvende e-mail og fax.

Endelig udtrykte størstedelen af respondenterne tilfredshed med brugen af sprog. Et betydeligt mindretal (ca. 1/4) udtrykte utilfredshed, og der var flere forslag til, hvordan situationen kunne forbedres, herunder brugen af indfødte tolke.

3.3.4. *Frafaldsprocent*

På grundlag af den dokumentation, undersøgelsen bygger på, er det sandsynligvis kun et forholdsvis lille antal skadelidte, der har søgt erstatning på tværs af grænser.

Blandt årsagerne kan være manglende kendskab til ordningerne samt manglende ønske om at kontakte den bistandsydende myndighed. Derudover kan faktiske forhold – sprogbarrierer, mangel på en central informationskilde og inddragelse af to myndigheder – muligvis også have resulteret i en høj frafaldsprocent i løbet af ansøgningsprocessen¹⁴.

3.4. **Medlemsstaternes erstatningsordninger (artikel 12)**

3.4.1. *Nationale erstatningsordninger*

Ifølge artikel 12 skal medlemsstaterne have nationale erstatningsordninger for ofre for forsætlige voldsforbrydelser, der er begået på deres eget område.

Det ser ud til, at alle medlemsstater med undtagelse af Grækenland opfylder denne forpligtelse.

3.4.2. *Overgreb, der er omfattet af ordningerne, og kravet om "rimelig og passende erstatning" i artikel 12*

Undersøgelsen og webstedet for det europæiske retlige netværk på det civil- og handelsretlige område¹⁵ indeholder en del oplysninger om de nationale erstatningsordninger. Det følgende afsnit giver et overblik over gældende praksis i de nationale erstatningsordninger med hensyn til to væsentlige spørgsmål, nemlig spørgsmålet om "overgreb" og spørgsmålet om "rimelig og passende erstatning".

Alle medlemsstater undtagen Grækenland yder erstatning til ofre for forsætlige forbrydelser mod en person. Med hensyn til efterladte til et offer for en forsætlig forbrydelse, der resulterer i skadelidtes død, dækker 2/3 af ordningerne dødsfald. Størstedelen af medlemsstaterne udelukker uagtsomme skader, hvad enten det gælder ofret eller vedkommendes efterladte.

Langt størstedelen af medlemsstaterne yder erstatning både ved personskade og ved dødsfald. Der er også et stort flertal, som lader sygdom og psykiske mén være omfattet af ordningen.

I de fleste tilfælde kan både skadelidte og dennes nærmeste pårørende (hvis der er tale om dødsfald) være berettiget til erstatning.

I alle medlemsstater undtagen to er der en frist for udfyldelse og indgivelse af et erstatningskrav, og de fleste (3/4) giver under særlige omstændigheder mulighed for at forlænge denne frist. Disse omstændigheder vedrører for størstedelens vedkommende medicinske følger af forbrydelsen for skadelidte.

¹⁴ I undersøgelsen nævnes andre årsager af mere generel karakter til den høje frafaldsprocent.

¹⁵ http://ec.europa.eu/civiljustice/comp_crime_victim/comp_crime_victim_gen_en.htm.

I et flertal af medlemsstater (2/3) er der ingen økonomisk nedre grænse for erstatning, og i de medlemsstater, hvor en sådan minimumsgrænse findes, varierer den meget.

I betragtning af, at erstatningsmuligheden i ingen af ordningerne er betinget af, at straffesagen er afsluttet eller skadevolder identificeret, stilles der i stort set alle ordninger krav om, at skadelidte anmelder lovovertrædelsen til politiet. Der er dog nærmest en ligelig fordeling mellem ordninger, der fastsætter en frist for anmeldelsen, og ordninger, der ikke gør. Af de ordninger, der fastsætter en frist, giver ca. halvdelen mulighed for at forlænge fristen.

Næsten alle ordninger indeholder en bestemmelse om, at skadelidte, som på en eller anden måde medvirker til skaden, kan risikere, at erstatningen nedsættes eller helt bortfalder. Der er derimod en stor del af ordningerne (4/5), hvor skadelidte, som ikke har en ren straffeattest, ikke af den grund udelukkes (helt eller delvist) fra erstatning.

I undersøgelsen blev respondenterne spurgt, om de følte, at deres ordning gav en "rimelig og passende erstatning", som foreskrevet i direktivet. Spørgsmålet blev besvaret af mindre end halvdelen af de besluttede myndigheder. De, der svarede, mente, at deres ordning opfyldte kravet.

Respondenterne blev stillet en række spørgsmål vedrørende vurderingen og omfanget af den erstatning, der ydes i henhold til deres ordning. For størstedelen af respondenternes vedkommende (2/3) baseres vurderingen af erstatningen på den nationale lov om erstatning for personskade eller død. I nogle ordninger fastsættes den økonomiske værdi af de forskellige skader ved hjælp af en takst.

Udover skader, der ikke er af økonomisk karakter, yder langt de fleste ordninger erstatning for økonomisk tab som følge af skaden (f.eks. tabt arbejdsfortjeneste), og de fleste yder erstatning for længerevarende handicap. Tilsvarende yder størstedelen af ordningerne erstatning til efterladte både for immateriel skade og økonomisk skade (tab af forsørger).

Et flertal af ordninger (4/5) har en øvre grænse for den samlede erstatning i en sag. Men med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt der bør være en øvre grænse for erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste, er fordelingen fifty-fifty.

En ansøger kan nyde godt af erstatning fra to andre kilder. Den første er godtgørelse fra skadevolder. National ret kan fastsætte, at det organ, der udbetaler erstatning, kan indtræde i skadelidtes civilretlige krav mod skadevolderen. Undersøgelsen viste, at et lille flertal af de nationale ordninger ikke kræver, at skadelidte træffer passende foranstaltninger til at få godtgørelse fra skadevolder. Den anden kilde er yderligere ydelser fra staten, skadelidtes arbejdsgiver eller skadelidtes egen forsikring. Respondenterne var i dette tilfælde enige om, at ordningerne forsøger at undgå dobbelt godtgørelse.

Selv om erstatningsordningerne er komplekse og forskellige i medlemsstaterne, ser det ud til, at alle de medlemsstater, der deltog i undersøgelsen, har etableret velfungerende erstatningsordninger for ofre for forsætlige voldsforbrydelser.

Med hensyn til kravet om rimelig og passende erstatning var undersøgelsens respondenter enige om, at der på tværs af medlemsstater var en væsentlig grad af overholdelse af bestemmelsen om "rimelige og passende erstatning til ofre for forsætlige voldsforbrydelser":

- Alle respondenter hævdede, at der ydes erstatning til ofre for forsætlige forbrydelser.
- Et flertal af medlemsstater udelukker uagtsomme skader fra deres erstatningsordning.
- Langt størstedelen af medlemsstaterne yder erstatning både ved personskade og ved dødsfald.
- Der er også enighed om, at sygdom og mental skade bør omfattes af ordningerne.
- Der er en meget høj grad af efterlevelse af mindstekravet, ifølge hvilket både skadelidte og nærmeste pårørende (i tilfælde af skadelidtes død) bør være berettiget.
- Alle besluttende myndigheder med undtagelse af to har rapporteret, at de har en frist for udfærdigelse og indgivelse af erstatningskrav.
- Næsten alle ordninger indeholder en bestemmelse om, at skadelidte, som medvirker til skaden, kan risikere, at erstatningen nedsættes eller helt bortfalder.
- Et stort flertal er af den opfattelse (ikke omhandlet i minimumskravene), at skadelidte, som ikke har en ren straffeattest, ikke af den grund skal udelukkes fra erstatning.
- Langt størstedelen af ordningerne yder erstatning for økonomisk tab forårsaget af skaden, og de fleste yder erstatning for længerevarende handicap.
- I nogle ordninger fastsættes den økonomiske værdi af de forskellige skader ved hjælp af en takst.
- Et flertal af ordningerne har en øvre grænse for den samlede erstatning i en sag.

4. GENNEMFØRELSESFORANSTALTNINGER I KAPITEL III I DIREKTIVET

Ifølge artikel 13, stk. 1, skal medlemsstaterne sende Kommissionen en liste over de bistandsydende og besluttende myndigheder, meddele de i artikel 11 omhandlede sprog samt de oplysninger, der er tilvejebragt med henblik på artikel 4, samt sende formularerne til ansøgning om erstatning.

Følgende 13 medlemsstater har sendt alle disse oplysninger: Belgien, Danmark, Det Forenede Kongerige, Frankrig, Irland, Letland, Nederlandene, Portugal, Slovakiet, Sverige, Tjekkiet, Ungarn og Østrig. De øvrige har endnu ikke indsendt alle oplysninger.

Kommissionen har på dette grundlag udarbejdet en håndbog over oplysningerne i overensstemmelse med artikel 13, stk. 2. Håndbogen er oversat til alle sprog og offentliggjort på internettet i Atlaset. Den ajourføres jævnligt med de tilføjelser og ændringer, medlemsstaterne meddeler.

Standardformularerne til fremsendelse af ansøgninger og afgørelser, jf. artikel 14, blev udarbejdet den 19. april 2006 ved Kommissionens afgørelse 2006/337/EF¹⁶.

De centrale kontaktpunkter, der er omhandlet i artikel 16, er trådt sammen en gang den 23. oktober 2008.

¹⁶ EUT L 125 af 12. maj 2006, s. 25.

5. KONKLUSIONER

På grundlag af ovenstående resultater kan Kommissionen drage følgende konklusioner om direktivets anvendelse:

- Med hensyn til de nationale erstatningsordninger, der kræves ifølge direktivet, ser det ud til, at medlemsstaterne yder rimelig og passende erstatning til ofre for forsætlige voldsforbrydelser. Det ser ud til, at efterlevelsesheden er høj på tværs af medlemsstater.
- Med hensyn til de proceduremæssige aspekter af direktivet om grænseoverskridende sager mener de besluttende og bistandsydende myndigheder stort set, at det nuværende system fungerer godt, inklusive centrale kontaktpunkter, standardformularer, sprog og brug af kommunikationsteknologi. Ansørgernes holdning til processen er dog langt mindre positiv end myndighedernes. Mange finder ansøgningsprocessen kompliceret og tidskrævende og mener, at sprogbarrierer – og kommunikation generelt – er en væsentlig hindring for at lette skadeslidtes ansøgningsproces.

Det er derfor Kommissionens opfattelse, at direktivets anvendelse bør forbedres med hensyn til følgende aspekter:

- Medlemsstater bør tilstræbe at indhente data om direktivets anvendelse for at kunne foretage en bedre vurdering af, hvorvidt processen er effektiv.
- Medlemsstater bør – så vidt muligt – sikre, at borgerne får flere oplysninger om direktivet og om nationale erstatningsordninger, da det ser ud til, at for få potentielle ansøgere er klar over deres rettigheder.
- Medlemsstaterne bør også sikre, at direktivets sprogkrav overholdes for at sikre, at ansørgerne får en så effektiv sagsbehandling som muligt.
- Endelig er det vigtigt, at hovedelementerne i de nationale erstatningsordninger er klare og gennemsigtige. Det gælder især spørgsmål om, hvilke lovovertrædelser der er omfattet af ordningerne, og hvilke skader der dækkes. Atlas og webstedet for det europæiske retlige netværk på det civil- og handelsretlige område indeholder allerede en del oplysninger om de nationale erstatningsordninger. Det bør dog overvejes, om der skal gøres en større indsats for at forbedre oplysningerne om direktivet og de nationale erstatningsordninger på disse websteder.

Da direktivet kun har været anvendt i kort tid, og den praktiske erfaring med dets anvendelse derfor er begrænset, vil Kommissionen ikke foreslå ændringer af direktivet, men mener, at dets anvendelse kan forbedres på grundlag af de gældende bestemmelser. Kommissionen vil endvidere benytte sine beføjelser i henhold til traktaten til at tilskynde medlemsstaterne til at træffe eventuelle manglende foranstaltninger.

DA

DA